

Гризанчо подскачаше безгрижно по тѣсната пѣтечка и си подсвирваше весело. Какви ли истории не му разказваха преди, съ какви ли приказки не го плашеха! А ето, втори месецъ скиташе той изъ безкрайната гора, а още нищо лошо не бѣше му се случило. И какво ли можеше да му се случи?

Когато слизаше на извора за вода, Гризанчо се оглеждаше въ свѣтлото му дѣно, засукваше младитѣ си мустачета и си мислѣше:

— Отъ какво да се плаша? Я какъвъ съмъ здравъ и красивъ! Отъ всички животни въ гората зайцитѣ най-силно бѣгатъ. А отъ всички зайци азъ съмъ най-бързokraкиятъ!

Трепкаше само отъ гущеритѣ.

— Ахъ, тѣзи зелени проклетници! — ядосваше се Гри-

занчо. Когато съмъ най-безгриженъ и спокоенъ, тогава ще се стрелнатъ презъ краката ми!

Единъ день нѣщо изшумолѣ пакъ предъ него.

— Гушеръ! — подскочи той на заднитѣ си крачета и изправи уши. Сърдчицето му затупа като барабанче.

— Я! — огледа се той плахо. — Какво ли ще е това?

Срѣдъ пѣтеката бѣше се спрѣло едно бодливо кълбо. Отъ кълбото се подаваше остра муцунка, а две очички, като две зрънца отъ къклица, го гледаха безстрашно. Гризанчо се готвѣше да хукне, но любопитството го възпрѣ.

— Кой си ти? — попита той.

— Азъ съмъ Таралежко-Мешко, — отговори бодливото кълбо.